

פרשת אחרי מות

והקריב אהרן את פר החטאת אשר לו וכפר בעדו ובעד ביתו (טז, ו)

ופירש"י מתודה עליו עונותיו ועונות ביתו, והיינו אשתו.

ויל"ע דבשלמא כשאדם מתודה על עונותיו הרי זה 'וידוי', אבל כשמתודה על עונות של אחר מה שייך כאן וידוי, אדרבא לכאורה הוא 'לשון הרע' כשאומר שיש להם עונות, ומצינו בישעיה (ו, ה) שאמר בתוך עם טמא שפתים אנכי יושב, ואמרו עלה שהיה בזה חטא לשה"ר שהזכיר את עונות בני ישראל, ושם הוא חידוש, שכן אינו מפרט זאת על אדם מסויים אלא על הכלל, ובתוך הכלל ודאי יש חטאים, ומ"מ הוי לה"ר, וכ"ש כשאומר על אדם מסויים שחטא דהר"ז לשה"ר.

וחזינן מכאן דכשמזכירים חטא של אדם בכדי לבקש מחילה אין זה שייך כלל לדיני לשון הרע, ואדרבא כך הוא צורת בקשת המחילה.

והנה הדבר פשוט דגם אם הכה"ג יודע בעצמו או באשתו שלא חטאו בשנה זו, דהרי הוא צריך להתודות, לפי שכגודל דרגת האדם כן הוא נתבע יותר. והרמב"ם כתב באגרת (נדפס בגליון המשניות אבות פ"ב מ"ח) שאילו ידע גודל חובתו היה רואה שכל יום עובר על כל המוזכר בוידוי ויותר מכך. ובשם האריז"ל אומרים שהוידוי הוא אף על מה שחטא האדם בגלגוליו הקודמים.

מקור: רבי אהרן לייב שטיינמן שליט"א